

Wastse ajastaja laul.

1. Oh kütke, ilma rahwas, kii Suurt aja Jeesandat,
Ke om ni helde, armolik; Oh kütke Jummalat.
2. Es, Jeesand, sinno suruffest Saäl laula engli haäl?
Ni laulko sinno helduffest Me su ka ilma päääl.
3. Sa ajastaja ännistat Nink kronit ehtega;
Sa meije sõand rõmustat Jks armo tähtega.
4. So sõnna üllend meije meelt, Saat waiwan kostotust,
Pand kitma murren ka me keelt So heldust, hallestust.
5. So fige hä cest tenname, Mes seni annit sa;
Oh ännista, ni palleme, Meid eddis-päide ka.
6. Me Keisrit temma majaga Jks kaitfa wäggewäst;
Täll' anna pikka eaga Kii äinne üllewäst.
7. So rahho waim iks ellago Me rigin, essa=maal;
So änsus henge assugo Siin eggal=üttel waal.
8. So pole päändko pattane, Ke sinnust tagganu,
Nink käügo kui so ommane, Kui wastsest sündinu.
9. Ni kui sa kastet annat säält, Ni kalda ännistust
Me päle omma järje pääält; Meist läna ännetust.
10. Oh olle liggi abbiga Meil' häddan, haigussen,
Nink katta ussu=kiibiga Meid ello taplussen.

11. Meid ärra jätta mahha süin; Meid sada surmani,
Nink tröösti, kui meil oht nink piin, Meid rahho=harwani.
12. Nink kui me käüf om täüdetu, Ma=ilm meist perra jääp,
Eis te, et rõmust läüdetu, Heng sinno ette läap.
13. Auw, kietus olgo, Jesa, sull' Nink sinno Wojale
Sel rõmolikkul hommungul, Ni ka so Waimule!

G. M.

Kost käup tühja jutto te?

Töbistaja löuge möda
Kawwalide keelte möda
Pettide piri päält
Ustjide ussest süsse!

Maine poimap te weren rükki; töine astup
mannu ja terwitap: „Jummal appi, welle=tüt=
trekenne, ajalt jo tö man!“

Töine: „awwitago Jummal! Kost jödze nüüd
ni warra wälja päält tullep?“

Jödze kostis: „lätsi öddangul Mäele, olli
appi waja, keleti öses, sai wastset asja kätte!“

Welle tüttar: „wai ni! kae enne, kas kenna
mahha es läna, norik nulk! mes süs Jummal
and?“

Jödze: „tüttre kui törrises! kulet, kehwal essi
ni köwwa läts, silmakesse terrawa päään, ja kala
kand nink päääd töstap! hool mul nüüd koddo
pole ruttada ja lännikud walmistada.“